

майки си сичко, кажи ми сърцето си, каквъ тайнъ имашъ ты на сърцето си.... да не любишъ?

На тѣзи думи момата ся причерви и ся обзе отъ едно смѣщеніе неизтълкувано.

— Истина, мамо — немогъ отъ тебе да скрийъ — истина любя!

— И защо да не ми кажешъ по напредъ? приложи етарата жена.

— Защо? ... защото страхъ мя беше да ме не....

— О! да та не мѣмра, защото любишъ? Но не знаешъ ли че любовта е сърцето на свѣта — е божій даръ...

— Ахъ! и тѣй могъ свободно да любя! повтори момата.

— Сирѣчь, сирѣчь, посрещна Агата, съ бързина за да превари значеніето на първата фраза, сирѣчь когато любовта е невинна, чиста и истинска.... когато мяза... когато е съ прилика....

— Тѣжко и горко за мене! думаше Варвара и въздъхна.

— Въздышашъ, ти Варваро! Защо? Да не бѣде нѣщо....

— О, мамо, отвърна завчасъ, чиста е любовта ми предъ Бога... но не е съ прилика.

— Не е съ прилика?... и кого любишъ?

— Единъ момакъ отъ една сиромашка челядъ но честна — единъ момакъ даренъ съ сичко богатство отъ Бога — съ талантъ!

— Познавамъ ли го азъ? попита Агата.

— Безъ друго.

— И го казватъ?

— Но... мамо.

— Куражъ... кажи ми името му... казватъ го?

— Якинтъ Жискра!... каза момата на бързо, и затули лицето си съ двѣтъ си рѣцѣ.